

CAPITOLUL I

Cum s-a făcut că meșterul Ciliogia, tâmplarul, a găsit o bucată de lemn, care plângea și râdea ca un copil...

A fost odată...

— Un regel! vor spune micuții mei cititori.

Nu, copii, vă înșelați. A fost odată o bucată de lemn, care însă nu era un lemn de preț, ci o bucată simplă, obișnuită, dintre acelea care se pun iarna în sobe și în vetre, ca să aprindă focurile și să încălzească odăile.

Nu știu cum s-a făcut, dar lucrurile s-au petrecut așa: într-o bună zi, bucata aceasta de lemn a nimerit în atelierul unui tâmplar bătrân, care se numea meșterul Antonio, dar căruia toți îi spuneau meșterul Ciliegia¹, din pricina nasului său ascuțit, care era tot timpul lucios și vinețiu ca o cireașă coaptă.

Îndată ce văzu bucata de lemn, meșterul Ciliegia se bucură mult, își frecă mâinile de mulțumire și mormăi cu jumătate de glas:

— Lemnul acesta a venit cum nu se poate mai bine; vreau să fac din el un picior de măsuță.

Zis și făcut; luă o secure ascuțită, de despicaț lemnul, ca să-l cojească și să-l cioplească mai repede; dar, când se pregătea să dea prima lovitură de secure, rămase cu mâna în aer, fiindcă auzise o voce subțirică-subțirică, ce se tot ruga:

— Nu mă lovi așa de tare!

Închipuți-vă cât de mirat a rămas bătrânelul acela cumsecade, care era meșterul Ciliegia!

Își roti ochii speriați prin cameră, ca să vadă de unde ieșise vocea aceea subțirică, dar nu văzu pe nimeni. Privi sub bancă, dar nu zări pe nimeni; privi

¹ *Ciliegia* – cireașă, în lb. italiană.

într-un dulap, care era închis de multă vreme, și nu zări, de asemenea, pe nimeni; își aruncă ochii în coșul cu talaș și cu rumeguș, dar nu era nimeni; deschise ușa atelierului, ca să privească în stradă, și tot nu zări pe nimeni. Cine să fi fost oare?...

— Am înțeles, spuse într-un târziu, râzând și scărpinându-și peruca, se vede că mi s-a părut numai că aud un glas necunoscut. Ia să mă apuc din nou de lucru.

Și luă din nou securea în mână și izbi cu putere bucata de lemn.

— Vai, mă doare! se văicări același glăscior.

De astă dată, meșterul Ciliogia rămase uluit, cu ochii ieșiți din orbite de spaimă, cu gura larg deschisă și cu limba atârându-i până la bărbie, asemenea unui cap grotesc sculptat pe o fântână.

Abia își veni în fire și începu să spună, tremurând și bâlbâindu-se de spaimă:

— De unde o fi venind glăsciorul acela care se tot vaită...? Și apoi, aici nu-i nici țipenie de om. Nu cumva, din întâmplare, bucata asta de lemn s-o fi obișnuit să plângă și să se vaite ca un copil? Dar nu-mi vine să cred așa ceva. Lemnul acesta, după cum se vede, este bun de aprins focul în vatră și, dacă-l arunci în foc, poți să fierbi o oală de fasole... Atunci, cine-o fi? S-o fi ascuns oare cineva aici, înăuntru? Dacă ar fi așa, cu atât mai rău pentru el. Acum îi vin eu de hac.

După ce termină de vorbit, apucă cu amândouă mâinile bucata de lemn și începu s-o izbească fără milă de pereții camerei.

Apoi continuă să asculte atent dacă se mai auzea glăsciorul acela plângăreț. Așteptă două minute și nu auzi nimic: cinci minute și iar nimic; zece minute și tot nimic.

— Am înțeles, spuse atunci încercând să râdă și smulgându-și peruca, se vede că numai eu singur am auzit glăsciorul acela care se tot vaită. Să ne apucăm din nou de lucru.

Și, fiindcă îl cuprinsese o mare frică, începu să cânte încetișor, ca să mai capete puțin curaj.

Până una-alta, lăsă la o parte securea și apucă rindeaua ca să netezească și să lustruiască bucata de lemn; dar, în vreme ce trăgea cu rindeaua în susul și în josul lemnului, auzi același glăscior, care-i spunea râzând:

— Termină odată, nu mai pot să îndur gândilăturile tale!

De astă dată, bietul meșter Ciliegia căzu ca trăsnit. Când deschise ochii, era întins pe pământ.

Culoarea feței i se schimbase, ba chiar și vârful nasului, care, din vinețiu cum era aproape întotdeauna, devenise din pricina fricii albăstriu.

CAPITOLUL II

Meșterul Ciliegia îi dăruiește bucata de lemn prietenului său, Geppetto, iar acesta o ia să facă din ea o păpușă miraculoasă, care să știe să danseze, să mânuiască spada și să facă salturi mortale.

În clipa aceea, se auzi o bătaie în ușă.

— Intră, spuse tâmplarul, fără să aibă puterea de a se ridica în picioare.

Atunci intră în atelier un bătrânel foarte vioi, care se numea Geppetto, dar pe care copiii din apropiere, când voiau să-l scoată din sărite, îl strigau Mămăliguță, din pricină că peruca lui cea galbenă aducea tare mult cu mămăliga de porumb.

Geppetto era foarte supărăcios. Vai de cei care-l porecleau Mămăliguță! Deveni imediat o fiară și nu mai era chip să-l domolești.

— Bună ziua, meștere Antonio, spuse Geppetto. Ce faci acolo, pe jos?

— Predau furnicilor tabla înmulțirii.

— Noroc! Succes!

— Ce te-a adus la mine, cumetre Geppetto?

— Picioarele! Știi ceva, meștere Antonio, am venit la dumneata ca să-ți cer o mână de ajutor.

— Sunt gata să te servesc, răspunse tâmplarul, ridicându-se în genunchi.

— Azi dimineața mi-a trecut prin cap o idee.

— S-o auzim.

— M-am gândit să te rog să-mi faci o păpușă frumoasă, de lemn; dar să fie o păpușă miraculoasă, care să știe să danseze, să mânuiască spada și să facă salturi mortale. Cu păpușa asta vreau să colind lumea, ca să-mi agonisesc un codru de pâine și un pahar cu vin: cum îți pare ideea mea?

— Bravo, Mămăliguță! strigă vocea cunoscută, care nu se știa de unde vine.

Auzind că i se spune Mămăliguță, cumătrul Geppetto se făcu roșu de supărare ca un ardei și, întorcându-se spre tâmplar, îi strigă furios:

— De ce mă insultă?

— Cine te insultă?

— Mi-ai spus Mămăliguță!

— Dar nu te-am strigat eu.

— Mai lipsește puțin ca să susții că eu singur m-am poreclit așa. Eu susțin că tu ai vorbit!

— Ba nu!

— Ba da!

— Ba nu!

— Ba da!

Și, aprinzându-se tot mai mult, trecură de la vorbe la fapte și se păruiră între ei, se zgâriară, se mușcară și se ocăriră bine.

Când terminară lupta, meșterul Antonio văzu că ține în mână peruca cea galbenă a lui Geppetto, iar Geppetto își dădu seama că are în gură peruca cea argintie a tâmplarului.

— Dă-mi peruca! spuse meșterul Antonio.

— Dă-mi-o și tu pe-a mea și să facem pace!

Cei doi bătrânei, după ce-și recăpătară propria perucă, își strânseseră mâinile și se legară cu jurământ să rămână buni prieteni toată viața.

— Deci, cumetre Geppetto, spuse tâmplarul, în semn de împăciuire deplină, ce lucru vrei să-ți dăruiesc?

— Aș vrea să-mi dai o bucată de lemn, ca să-mi fac o păpușă din ea; vrei să-mi dai ce ți-am cerut?

Foarte mulțumit, meșterul Antonio se duse să ia de sub bancul de lucru bucata de lemn care-i pricinuisese atâtea spaime. Dar, când fu gata să i-o înmâneze prietenului său, bucata de lemn făcu o mișcare bruscă, îi lunecă puternic din mână și se izbi de fluierile picioarelor bietului Geppetto.

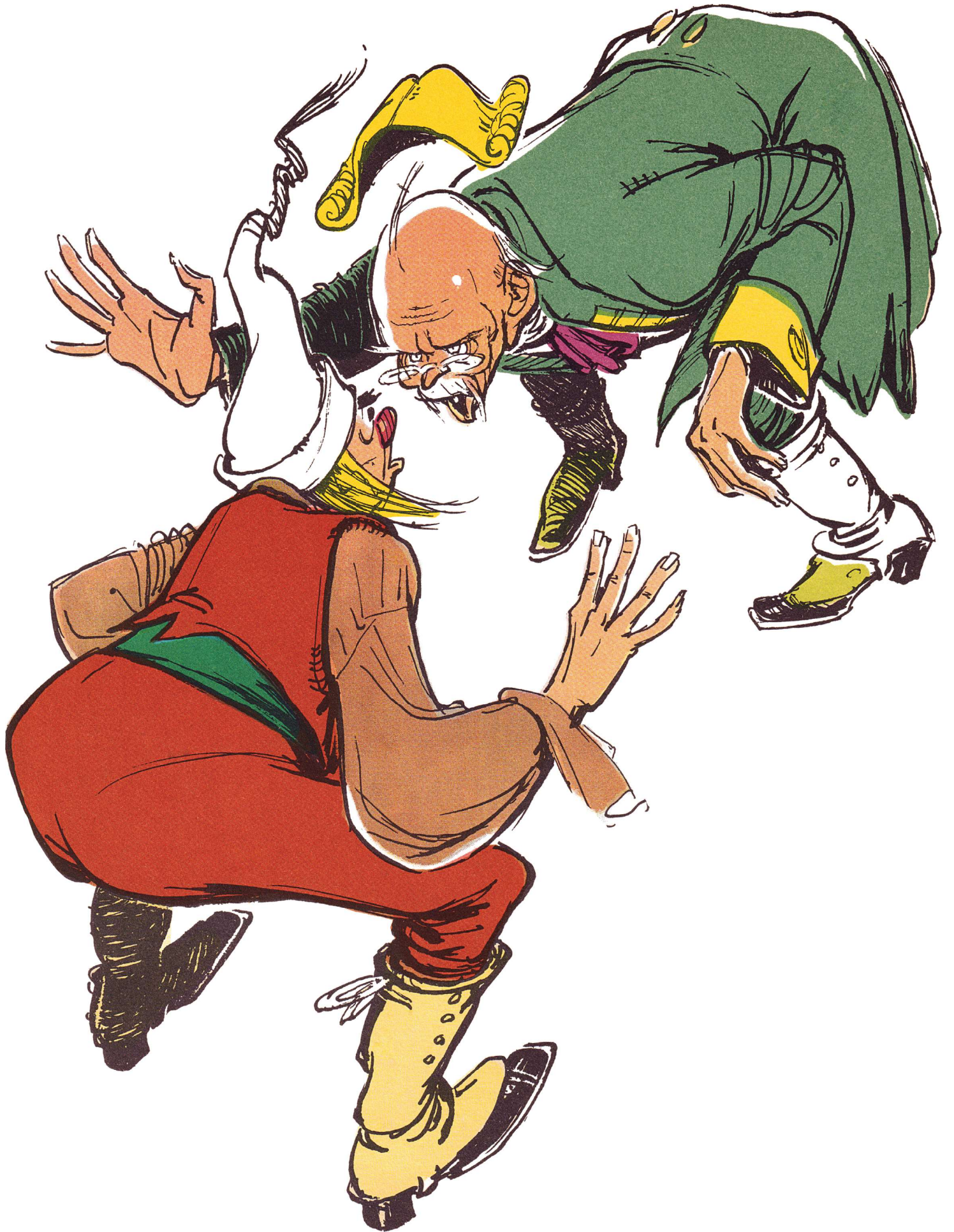
— Hi, meștere Antonio, așa îmi dai ce ți-am cerut? Aproape că mi-ai rupt piciorul.

— Îți jur că nu sunt eu de vină!

— Nu care cumva, tot eu oi fi vinovatul?

— De vină este numai lemnul acesta.

— Știu că lemnul este vinovatul, dar dumneata m-ai izbit peste picioare.

— Nu te-am lovit eu!
— Mincinosule!
— Geppetto, nu mă insulta; dacă nu mă asculți, o să-ți spun în continuare Mămăliguță!...

— Măgarule!
— Mămăliguță!
— Măgarule!
— Mămăliguță!
— Maimuțoi urât!
— Mămăliguță!

Auzindu-se chemat „Mămăliguță“ pentru a treia oară la rând, Geppetto se înfurie tare, se năpusti asupra tâmplarului și se bătură vreme îndelungată.

După ce încăierarea se sfârși, meșterul Antonio își descoperi două proaspete zgârieturi pe nas, iar celălalt adversar, doi nasturi mai puțin la pieptar. După ce-și aranjară în felul acesta socotelile dintre ei, cei doi își strânseră mâna promițându-și să rămână toată viața buni prieteni.

Până una-alta, Geppetto înșfăcă bucata aceea minunată de lemn, îi mulțumi meșterului Antonio și se întoarse acasă șchiopătând.

